

THE INVISIBLE BATON



NGƯỜI CỦA 1

Cây gậy tiếp sức vô hình

Ông tôi không biết rằng một ngày nào đó sẽ có người viết về ông.

Cha tôi không biết rằng một ngày nào đó sẽ có người đi tìm ý nghĩa của những lựa chọn nhất định mà ông đã thực hiện.

Còn tôi, trong một thời gian dài, thậm chí không biết rằng có một câu chuyện tồn tại.

Tôi nghĩ rằng chỉ có những ngày.

Những ngày bình thường.

Những ngày phải vượt qua.

Những ngày cấu thành từ công việc, khó khăn, khách hàng, trách nhiệm, những cuộc điện thoại, những chuyến đi, những lời hứa được giữ và những lời hứa khác còn dang dở.

Như hàng triệu người trên thế giới.

Những câu chuyện lớn hầu như luôn được kể sai cách.

Chúng bắt đầu từ đoạn kết.

Chúng cho thấy kết quả.

Chúng phô trương thành công.

Chúng biến cuộc đời thành một đường thẳng dẫn một cách tắt yếu từ điểm này đến điểm khác.

Thực tế không vận hành như vậy.

Thực tế là một chuỗi những sự chuyển giao vô hình.

Không ai nhìn thấy khoảnh khắc một người cha dạy một bài học mà không hề nhận ra.

Không ai nhìn thấy khoảnh khắc một người con quyết định giữ lấy bài học ấy.

Không ai nhìn thấy khoảnh khắc một nguyên tắc đi qua một thế hệ và lên đường tìm kiếm một thế hệ khác.

Thế nhưng chính ở đó, những câu chuyện bền lâu được sinh ra.

Không phải dưới ánh đèn sân khấu.

Mà trong im lặng.

Trong nhiều năm, tôi tin rằng mối liên kết giữa ba thế hệ gia đình tôi với Gillette chỉ là một sự trùng hợp nghề nghiệp.

Một công ty.

Một công việc.

Một sự nghiệp.

Một con đường như bao con đường khác.

Rồi thời gian bắt đầu làm điều nó giỏi nhất.

Nó nối các điểm lại với nhau.

Nó gắn kết những sự kiện mà khi xảy ra dường như rời rạc.

Nó dựng nên một hình học vô hình.

Và dần dần tôi hiểu ra nhân vật chính thực sự không phải là công ty.

Đó là sự liên tục.

Bởi vì một thương hiệu có thể thay đổi.

Một thị trường có thể thay đổi.

Một sản phẩm có thể thay đổi.

Ngay cả thế giới cũng có thể thay đổi.

Nhưng có những giá trị xuyên qua mọi thứ mà không cần xin phép.

Kỷ luật.

Lời đã hứa.

Trách nhiệm.

Phẩm giá khi người ta đối diện với công việc.

Ý tưởng rằng tên tuổi của chính mình đáng giá hơn vai trò của mình.

Những điều này không xuất hiện trên bảng cân đối kế toán.

Chúng không xuất hiện trong sơ yếu lý lịch.

Chúng không tạo nên những dòng tít trên báo.

Nhưng chúng là nền móng vô hình để xây dựng nên một cuộc đời.

Tôi nhớ nhiều người tôi đã gặp trên đường đi.

Có người phi thường.

Có người đã bị lãng quên.

Có người quyền lực.

Có người mong manh.

Năm tháng trôi qua, tôi nhận ra một điều.

Những khác biệt bên ngoài thật to lớn.

Những khác biệt bên trong thì nhỏ hơn nhiều.

Dù tôi đi đâu, dù làm việc ở quốc gia nào, tôi cũng luôn gặp những người đàn ông và phụ nữ đang vật lộn với cùng những câu hỏi.

Làm sao giữ một lời hứa.

Làm sao bảo vệ một gia đình.

Làm sao đổi mặt với một mất mát.

Làm sao đứng vững khi việc từ bỏ sẽ dễ dàng hơn.

Làm sao để tiếp tục.

Luôn luôn và chỉ có điều này.

Tiếp tục.

Có lẽ vì thế mà câu chuyện này có thể đi qua những nền văn hóa khác nhau.

Không phải vì nó nói về một công ty.

Không phải vì nó nói về tôi.

Mà vì nó nói về một điều mà mọi con người đều nhận ra.

Di sản.

Không phải di sản kinh tế.

Không phải di sản vật chất.

Mà là di sản vô hình.

Di sản truyền từ người này sang người khác mà không cần chữ ký.

Di sản mà không công chứng viên nào có thể chứng thực.

Di sản hiện ra trong một quyết định được đưa ra vào lúc khó khăn.

Trong một lời hứa được giữ trọn.

Trong một sự hy sinh được chấp nhận.

Trong một sự từ bỏ diễn ra không có người chứng kiến.

Khi còn trẻ hơn, tôi nghĩ mục tiêu là đến đích.

Đạt được.

Chinh phục.

Chiến thắng.

Giờ đây tôi không còn chắc chắn như vậy nữa.

Giờ đây tôi tin rằng thước đo thực sự của một cuộc đời là một điều khác.

Điều gì còn lại khi tiếng ồn đã lắng xuống?

Điều gì tồn tại khi các chức danh biến mất?

Điều gì tiếp tục bước đi khi con người đã ra đi?

Câu trả lời tôi tìm thấy rất đơn giản.

Điều còn lại là những gì ta đã truyền lại.

Điều còn lại là những gì ta đã dạy mà không hề nhận ra.

Điều còn lại là cách ta đã đối xử với người khác.

Điều còn lại là con người mà ta đã trở thành.

Và dòng máu vẫn còn lại.

Không phải máu huyết sinh học.

Không phải dòng máu huyết thống.

Dòng máu như sự liên tục về đạo đức.

Như một sợi chỉ.

Như một sự thuộc về.

Như một ký ức đang di chuyển.

Đó là lý do câu chuyện này không bắt đầu bằng một sản phẩm.

Nó không bắt đầu bằng một thương hiệu.

Nó thậm chí không bắt đầu bằng một con người.

Nó bắt đầu bằng một sự chuyển giao.

Một cây gậy tiếp sức vô hình xuyên qua thời gian.

Từ thế hệ này sang thế hệ tiếp theo.

Từ bàn tay này sang bàn tay khác.

Từ cái tên này sang cái tên khác.

Ba người đàn ông.

Ba thời đại.

Ba con đường khác nhau.

Một sợi chỉ duy nhất.

Ba lưỡi dao.

Một dòng máu.

Và tất cả phần còn lại đến sau.